

J. R. Ward
A Kiválasztott

Fekete Tőr Testvériség 15.

A sorozat eddig megjelent kötetei:

Éjsötét szerető

Síron túli szerető

Megsebzett szerető

Életre keltett szerető

Feloldozott szerető

Megváltott szerető

Beavatás

Megbosszult szerető

Halhatatlan szerető

Felszabadított szerető

Újjászületett szerető

Végre szeretők

A király

Az Árnyékok

A vadállat

J. R. Ward

A Kiválasztott

FEKETE TŐR TESTVÉRISÉG 15.

ALEXANDRA

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
J. R. Ward: The Chosen
Ballantine Books, 2017
201 East 50th Street, New York, N.Y. 10022

Copyright © Love Conquers All, Inc., 2017

Hungarian translation © Lukács Andrea, 2019

Minden jog fenntartva.

Tilos ezen kiadvány bármely részét sokszorozítani,
információs rendszerben tárolni vagy sugározni bármely formában
vagy módon a kiadóval történt előzetes megállapodás nélkül;
tilos továbbá terjeszteni másféle kötésben, borítással és tördelésben,
mint amilyen formában kiadásra került.

Kiadja az Alexandra Könyvesház Kft. Alexandra Kiadója, 2019
7630 Pécs, Üszögi-kiserdő utca 1.
e-mail: kiado@alexandra.hu
www.alexandrakiado.hu
www.alexandrapiac.hu

Felelős kiadó a kft. ügyvezető igazgatója
Felelős szerkesztő Nádasi Dóra
Tördelte Király Zsolt
A borítót Tóth Gábor tervezte

ISBN 978 963 447 486 9

Ajánlás

Neked ajánlom ezt a könyvet.
Ennyi idő után végre kiválasztottak.
Isten hozott itthon!

Köszönetnyilvánítás

Végtelen hála a Fekete Tör Testvériség sorozat olvasóinak!

Nagyon köszönöm nektek a támogatást és a segítséget: Steven Axelrod és Kara Welsh. Köszönet a Ballantine minden dolgozójának – ezek a könyvek tényleg a jó csapatmunka eredményei.

Sok szeretettel köszönöm a Waud csapatának – ti tényleg tudjátok, mire vagytok képesek. Nélkületek ez nem történetetett volna meg.

Ez a könyv nem jöhetett volna létre szerető férjem nélkül, aki a tanácsadóm, gondviselőm és a jövőbelátóm; csodálatos édesanyám nélkül, aki oly sok szeretetet adott nekem, hogy soha nem fogom tudni neki viszonzni; a családom nélkül (beleértve mind a vér szerinti, mind az örökbe fogadott tagjait); valamint a legkedvesebb barátaim nélkül.

Továbbá köszönet az írói asszisztensemnek, Naamah-nak.

Kifejezések és tulajdonnevek magyarázata

ágyas: Kiválasztott, akit kitanítottak a szerelem művészetére.

alantas: Az Alantasok Társaságának tagja; lélek nélküli ember, akinek az a célja, hogy a vámpírokat megölje. Csak akkor hal meg, ha szíven szúrják. Ha nem, korlátlan ideig élhet. Nincs szüksége evésre vagy ivásra, és képtelen a szexre. Idővel a haja, a bőre és a szivárványhártyája elveszíti pigmenttartalmát, és kifakul. Haja szőke, arca fakószürke lesz, a szeme kivilágosodik. Baba-hintőpor-illata van. Beavatása után, amelyet az Omega végez el, mindig magánál tart egy kerámiaurnát, amelybe a szívét helyezik, miután eltávolították a testéből.

Alantasok Társasága: Gyilkosok rendje, akiket az Omega hívott életre azzal a céllal, hogy a vámpírokat kiirtsák.

álcázás: Egy adott fizikai környezet elrejtése, helyette egy illúzió megteremtése.

ártatlan: Szűz.

átváltozás: Egy vámpír életének kritikus időszaka: ekkor válik felnőtté. Vért kell innia az ellenkező nem egyik tagjából, hogy életben maradhasson. A folyamat után már nem tud kimenni a napfényre. Ez általában a vámpírok húszas éveinek közepén következik be. Van olyan vámpír – elsősorban a férfiak között –, aki nem éli túl

- az átváltozást. Az átváltozás előtt a vámpírok fizikailag gyengék, szexuálisan éretlenek, és nem fogékonyak a testi vágyakra, valamint nem tudnak láthatatlanná válni.
- az Árnyék:** Időtlen birodalom, ahol a halottak újra találkoznak szeretteikkel, és továbblépnek az örökkévalóságba.
- az elit:** Az arisztokrácia társadalmának legfelsőbb köre, hasonló a György régensherceg uralkodása idején hatáson lévő angol arisztokráciához.
- az Első Család:** A vámpírok királya és királynéja, valamint a gyermekeik, ha vannak.
- bajtárs:** Férfiak egymás között használt kifejezése, amely a kölcsönös tiszteletet és szeretetet mutatja. Szabad fordításban „drága barátom”.
- bosszúállás:** Halálos megtorlás, amit általában a szeretett nő férfitársa hajt végre.
- elátkozott hasonmás:** A gonosz, elátkozott iker, aki másodikként született.
- életőr:** Egy személy saját testőre, aki engedélyt kapott arra, hogy öljön. Ebbe a tisztségbe csak a király nevezhet ki valakit.
- elkülönítés:** Állapot, amelyet a király szab ki egy arisztokrata nőre, ha annak családja írásban kérelmezi. A nőt ezzel a *védelmező* kizárólagos gyámsága alá helyezi, aki általában a család legidősebb férfitagja. A *védelmezőnek* törvényes joga meghatározni a nő életének minden pillanatát, valamint belátásától függően korlátozhatja a külvilággal fenntartott bármilyen kapcsolatot is.
- elnök:** Hatalommal és befolyással rendelkező személy.
- Fekete Tör Testvériség:** Magasan képzett vámpírharcosok szövetsége, akik a fajukat védik az Alantasok Társasága ellen. A fajon belüli fajnemesítésnek köszönhetően a testvérek rendkívüli fizikai és mentális képességekkel

rendelkeznek, valamint képesek a gyors öngyógyításra. Többszörre nem vér szerinti testvérek. A testvériségbe csak az kerülhet be, akit az egyik tag javasol. Természetüknél fogva agresszívak, szeretnek titkolózni, és csak saját magukban bíznak. A civil lakosságtól elszigetelten élnek, és minimális a kapcsolatuk a többi társadalmi osztállyal – kivéve, ha táplálkozniuk kell. Legendás alakok, a vámpírtársadalom tisztelettel övezett tagjai. Csak nagyon súlyos sérülés okozhatja a halálukat, mint például lövés vagy a szíven ejtett késszúrás.

fél: Női vámpír, aki egy férfihoz tartozik. A nők általában csak egy férfit fogadnak el párjukként, mivel a férfi vámpíroknál nagyon erős a territórium védelme.

félelmetes: A kifejezés a férfi szexuális potenciájára utal. Szó szerinti fordításban: „méltó arra, hogy egy nőbe hatoljon”.

gyám: A keresztapa vagy keresztanya megfelelője.

herceg: A vámpírarisztokrácia legfelső szintje, közvetlenül az Első Család és az Őrző Kiválasztottjai után következik a ranglétrán. Ebbe a rétegbe születni kell, nem átruházható.

hűségese: A szolgák osztálya a vámpírtársadalomban. Régi, konzervatív szokás szerint szolgálják uraikat, amihez hagyományos ruházat és viselkedés társul. Képesek kimenni a napfényre, és viszonylag hamar öregszenek. Átlagéletkoruk körülbelül ötszáz év.

kereszt: A dicsőséges halál szimbóluma az ősi nyelvben.

Kiválasztottak: Női vámpírok, akiket arra választottak ki, hogy az Őrzőt szolgálják. Az arisztokrácia tagjainak tekintik őket, bár inkább szellemileg, mint időbeli síkon vannak együtt. Most, hogy felszabadították őket, és kiléphettek a Szentélyből, kezdik megtalálni önmagukat, és egyéniséggé válni, maguk mögött hagyva a hagyományos szerepük kultuszra hasonlító korlátozá-

sait. A múltban a testvériség egyedülálló tagjainak táplálkozási igényeit elégítették ki, ezt a gyakorlatot azonban a testvérek eltörölték.

a Kripta: A Fekete Tör Testvériség szent sírja. Szertartási terület is egyben, valamint az *alantasok* urnáinak őrzőhelye. Az itt megtartott szertartások közé tartozik a beavatás, a temetés és a testvérek ellen folytatott fegyelmi eljárások. A testvériség tagjain, az Őrzőn és a beavatandó jelölteken kívül senki más nem léphet be ide.

leelan: Becéző kifejezés, amely szabad fordításban annyit tesz: „legdrágább kincsem”.

malőr: A kifejezés egy olyan elhibázott döntésre utal, amely jellemzően azt eredményezi, hogy egy jármű vagy valamiféle motorizált szállítóeszköz működése leáll, vagy jogos tulajdonlása veszélybe kerül. Például, amikor valaki benne hagyja a slusszkulcsot az autójában, miközben éjszakára leparkol vele egy ház elé, majd eme óvatlansága ahhoz vezet, hogy egy ismeretlen harmadik személy eltulajdonítja a járművet. Ezt nevezzük *malőrnek*.

mama: Anya. Egyszerre lehet a fogalom megjelölésére és kedveskedő kifejezésként is használni.

manipulátor: A vámpírok faján belüli alfaj, akiket többek közt az jellemez, hogy képesek befolyásolni mások érzelmeit (azzal a céllal, hogy energiát cseréljenek). A történelem során hátrányosan megkülönböztették őket, és volt olyan korszak is, amikor a vámpírok vádásztak rájuk. Már kihalófélben vannak.

nalla (nő) vagy nallum (ffi): A szeretet kifejezésének szava. Jelentése „drága”.

az Omega: Gonosz, misztikus alak, akinek legfőbb célja a vámpírtársadalom megsemmisítése, mert megharagudott az Őrzőre. Időtlen birodalomban létezik, hatalmas ereje van, ám életet nem tud teremteni.

az Őrző: Misztikus lény; a király legfőbb tanácsadója, a vámpírárchívum őrzője, valamint az előjogok szétosztója. Egykor időtlen birodalomban létezett, és rendkívüli erővel rendelkezett. Életet is képes volt teremteni – így hozta létre a vámpírok társadalmát. Önként mondott le a szerepéről valami más kedvéért.

parancsoló: Férfi vámpír, aki feleségül vett egy nőt. Egy férfinak több felesége is lehet.

perzselő: Az egyén kritikus gyengeségére utal. A gyengeség lehet belső – például szenvedélybetegség – vagy külső, például egy szerető.

rítus: A becsület visszaállításának rituális módja, amelyet a sértő fél ajánl fel. A sértett, ha elfogadja, megválaszthatja a fegyvernemet, amellyel lesújt a sértőre, aki védekezés nélkül kénytelen elszenvedni a támadást.

termékenységi időszak: A női vámpírok termékeny időszaka; általában két napig tart, és erős szexuális vágy kíséri. Körülbelül öt évvel azután következik be először, hogy a nő átváltozott, azt követően pedig csak tízévente egyszer. Bizonyos mértékben minden férfira hatást gyakorol, ha egy termékenységi időszakában lévő nő közelében van. Veszélyes időszak ez, mivel könnyen kitörhetnek harcok vagy konfliktusok a versengő férfiak között, főleg, ha a nő nem férjezett.

uram: Tiszteletteljes kifejezés, amellyel a szexuálisan alárendelt szólítja meg a domináns felet.

vájó: Kínzóeszköz, amelyet arra használnak, hogy kivegyék vele egy ember szemét.

vámpír: A Homo sapienstől elkülönült faj tagja. Az életben maradáshoz inniuk kell az ellenkező nem egyik tagjának véréből. Az emberi vér által is életben tudnak maradni, ám az abból nyert erejük nem sokáig tart. Az átváltozást követően – amely általában húszas éveik közepén következik be – nem tudnak kimenni a

napfényre, és rendszeresen kell vért inniuk valaki vénájából. Nem képesek egy harapással átváltoztatni az embereket vámpírrá, vagy azzal, hogy a vérüket isszák, ritka esetben azonban házasodhatnak velük. Képesek láthatatlanná válni, amikor akarnak. Ehhez azonban nyugodtnak kell lenniük, koncentrálniuk kell, és nem vihetnek magukkal nehéz tárgyat. Ki tudják törölni az emberek emlékeit, feltéve, ha azok rövid távúak. Egyesek tudnak olvasni mások gondolataiban. Az átlagéletkoruk néhány ezer év, egyes esetekben még ennél is több.

védelmesz: Egy személy gondviselője. A *védelmeszöknek* különböző fokozataik vannak, amelyek közül a legnagyobb befolyása annak van, aki egy *elkülönített* nő gondviselője.

vérrabszolga: Férfi vagy női vámpír, akit egy másik vámpír tart az uralma alatt, táplálkozási igényeinek kielégítésére. A vérrabszolgatartást a törvény már tiltja.

verseny: Két férfi konfliktusa, akik azért harcolnak, hogy egyikük a nő párja lehessen.

visszatérő: Az a személy, aki élve visszatért az Árnyékból. Nagy tisztelettel veszik körül, és becsülik szenvedéseikért.

Előszó

Az óhaza, 1731

A barlang nyirkos falán a kis mélyedésben megrakott tűz fénye táncolt, a durva sziklafalon árnyékok játszottak. A földbe vájt menedéken kívül hatalmas hóvihar dühöngött, csípős szél süvített és visszhangzott a barlang bejáratában, összekeveredve a szülő nő sikolyaival.

– Fiú utód lesz – lihegte a nő két összehúzódás között.

– Fiú!

Földön fekvő, fájdalomtól elkínzott teste fölé, mint valami fenyegetés, a Fekete Tör Testvériség harcosa, Hharm hajolt, ám kicsit sem törődött a nőt gyötrő kinnal.

– Hamarosan megtudjuk.

– Feleségül veszel. Megígérted...

Ekkor elakadt a szava, az arca eltorzult, mert a belső részei összerándultak, hogy kilökjék magukból az utódját. Hharm magában arra gondolt, milyen visszataszító ez az arisztokrata nő így szülés közben. Nem így festett, amikor megismerte és elcsábította. Akkor az a szaténba öltözött, parfümtől illatos test, fényes dús hajával megfelelő alanynak tűnt egy utód létrehozásához. Most viszont? Úgy nézett ki, mint egy állat, verejtékben úszott, inas volt... és különben is miért tart ez olyan sokáig? Hharm már annyira unta az egészet, neheztelt a nőre, amiért mellette kell lennie. Ez a nők dolga, nem egy olyan harcosé, mint ő.

Csakhogy nem fogja feleségül venni. Hacsak nem lesz muszáj.

Ha tényleg fiút szül, amiért ő maga imádkozott? Akkor igen, törvényesen nevére veszi a gyermeket, rendes szertartás keretében, és megadja a nőnek azt a pozíciót, amelyet szerinte megérdemel. Ha viszont nem, akkor sarkon fordul, a nő pedig nem fog tiltakozni, mert a társadalom szemében ő bemocskolódtott, elvesztette az ártatlanságát, mivel valaki már beszántotta a mezőjét.

Igen, Hharm úgy döntött, eljött az ideje annak, hogy megállapodjon. Több évszázadnyi kicsapongás és züllés után utolérte a kora, és most először vette fontolóra, hogy kit is hagy maga után ezen a földön. Ez idáig számtalan fattyút nemzett már, mindenfelé szétszórta a magját, ám nem törődött az utódaival, sokszor nem is tudott róluk, és soha nem tekintette a magáéinak. Hosszú ideig elfogadhatónak tartotta ezt a dolgot, mivel senkinek sem tartozott elszámolással.

Most azonban... azon kapta magát, hogy rendes családra vágyik. Ráadásul ott volt még a sok adóssága is, amelyet ennek a nőnek az apja könnyedén rendezhetné helyette... habár ha a gyermek nem fiú lesz, nem fogja feleségül venni. Nem örült meg, és nem is akarta pénzért áruba bocsátani magát. Sok nő volt még az elit tagjai között, akik vágytak arra a társadalmi rangra, amelyet a Fekete Tör Testvériség harcosának feleségeként kaptak volna.

Hharm addig nem kötelezi el magát, amíg fiú utódja nem születik, akit az első naptól kezdve tud felnevelni.

– Ó, uralkodj már magadon! – csattant fel, amikor a nő ismét felsikított, de olyan hangosan, hogy csengett tőle a füle. – Hallgass!

A nő azonban most is ellenszegült neki.

– Már jön...! Már érkezik a fiad!

Ökölbe szorított kezével felrántotta magán az ingruhát, egészen megduzzadt melle aljáig, így hatalmasra nőtt, ke-

rek hasa szégyentelenül tárult Hharm szeme elé. Széttárta vékony, fehér combjait. Ami a lába között történt, undorító volt, mindenféle folyadék szivárgott abból a bejáratból, amelynek vonzónak és hívogatónak kellett volna lennie, hogy magába fogadja egy férfi merev erekcióját. Most viszont a hús megduzzadt és eltorzult.

Nem, soha többé nem fog beléhatolni. Akár fiút szül, akár nem, akár feleségül veszi, akár nem, ezt az undorító látványt soha többé nem fogja tudni kivenni a fejéből.

Szerencsére az arisztokraták körében bevett szokás volt a megrendezett házasságkötés... nem mintha érdekelte volna, ha nem így lett volna a dolog. A nő igényei cseppet sem számítottak.

– Már jön! – kiáltotta a nő, a fejét hátravetette, az ujjai a teste alatt lévő földet kaparták. – A fiad... már mindjárt itt van!

Hharm a homlokát ráncolta, majd elkerekedett szemmel bámult rá. A nő nem hazudott. A testéből valóban megjelent valami... egy...

Torzsulött. Egy szörnyű, eltorzult...

Egy láb. Ez egy láb lenne?

– Vedd ki belőlem a fiadat! – parancsolt rá a nő két lihegés között. – Húzd ki belőlem, öleld a szívedre, és tudd, hogy ő hús a húsdoból!

Hharm az összes fegyverével és harci felszerelésével a testen térdre ereszkedett, amikor megjelent egy másik láb is.

– Húzd ki! Húzd ki! – Vér folyt ki a nőből, aki újra felkiáltott, ám közben a gyermek nem mozdult. – Segíts! Beszorult!

Hharm távol tartotta magát ettől a gyötrelmes mocsoktól, és arra gondolt, vajon hány nő mehetett keresztül ilyenmin, akiket teherbe ejtett. Vajon mindig ilyen kellemetlen ez a folyamat, vagy csak ez a nő ilyen gyenge?

Igazság szerint hagynia kellett volna, hogy egyedül csinálja végig, de nem bízott benne. Csak egy módon lehetett

teljesen biztos abban, hogy a gyermeke fiú, ha személyesen van jelen a szülésnél. Máskülönben nem tartotta volna kizártnak, hogy a nő kicseréli a kevésbé kíváncsú leánygyermeket az irigyletű fiú utódra. Valaki más ágyékának gyümölcse.

Elvégre ez az egész egy üzleti megállapodás volt, és Hharm pontosan tudta, milyen könnyű manipulálni az ilyesmit.

Azután olyan hangos és hosszú kiáltás tört fel a nő torkából, hogy Hharm elfelejtette, mire is gondolt éppen. Ezután jött a nyögés, majd a nő piszkos, véres kezével megragadta azt a valamit a lába között, és húzni kezdte kifelé, még szélesebbre tágítva vele a bejáratot. És amikor Hharm azt gondolta, hogy most már biztosan haldoklik, és azon tűnődött, vajon mindkettőjüket el kell-e temetnie – de azonnal úgy döntött, hogy nem fogja, hanem majd az erdő lakói szíves örömet eltüntetnek a maradványait – a gyermek megmozdult, valószínűleg engedett valami belső akadály.

És Hharm végre megpillantotta.

Előrelendült.

– Fiú!

Késlekedés nélkül nyújtotta a kezét, és megfogta a gyermek apró, csúszós bokáját. Életben volt, erőteljesen rugdost, elszántan küzdött a szülőcsatorna szorítása ellen.

– Gyere hozzám, fiam! – parancsolt rá Hharm, miközben kifelé húzta.

A nő vonaglott a fájdalomtól, ő azonban nem törődött vele. Apró, tökéletes formájú kezek bukkantak elő ezután, majd egy kerek has és a mellkas, amely még ebben az újszülött alakban is magában hordozta a nagyság ígérését.

– Egy harcos! Ez egy harcos! – Hharm szíve hevesen vert, diadal dobolt a fülében. – A fiam továbbviszi a nevem! Őt is úgy fogják hívni, mint engem: Hharmnak!

A nő felemelte a fejét, a nyakán kidagadtak az erek, mintha vastag kötélből lettek volna halvány bőre alatt.

– Feleségül fogsz venni – mondta reszelős hangon. – Esküdj meg... esküdj a becsületedre, különben magamban tartom a fiadat, amíg el nem kékül, és át nem lép az Árnyékba.

Hharm hidegen elmosolyodott, és kivillantotta a szemfogát. Ezután előhúzta az egyik fekete törét a mellkasán lévő tartóból. Lefelé irányította a pengét, majd a nő hasához tette a hegyét.

– Én pedig könnyedén felvágom a hasadat, hogy kiszabadítsam, nalla.

– És ki fogja etetni a drága fiadat? Ha nem szoptatom, nélkülem nem fog életben maradni.

Hharm a kint tomboló viharra gondolt. Milyen messze lehetnek a vámpírtelepülésektől? És milyen keveset tud arról, mire van szüksége egy újszülöttnak?

– Feleségül veszel, ahogy megígérted – nyögte a nő. – Esküdj meg rá!

A nő szeme vérben úszott, a tekintete örületet sugárzott, hosszú haja csapzottan összegubancolódott, a teste úgy nézett ki, amire Hharm soha többé nem fog tudni vággyal telve nézni. A gondolatmenete azonban megfogta. Ostobaság lett volna csak azért elveszíteni mindazt, amire vágyott, mert a nő volt az, aki ezt az egyezséget javasolta, holott ő maga is hajlott rá, hogy megtegye.

– Esküszöm – dörmögte.

Ekkor a nő ismét megfogta a gyerek lábát, de most már Hharm is segített neki, a tolásokkal együtt összehangolt ritmusban húzta.

– Már jön... már...

A csecsemő egy hirtelen mozdulattal kicsúszott belőle, és vele együtt valami folyadék is. Amikor Hharm a kezébe vette a fiát, olyan váratlan és hatalmas örömet érzett, amelyet...

Összehúzott szemmel nézett le a gyermek arcára. Először azt gondolta, hogy csak valami szennyeződés az, ezért végigsimított az arcán, amely magán hordozta az ő és a nő arcvonásait.

Csakhogy... Semmi sem változott.

– Milyen átok ez? – kérdezte dühösen. – Miféle átok... ez!

1. fejezet

Caldwell hegyei, New York állam, napjainkban

A Fekete Tör Testvériség életben hagyta, hogy megölhessék.

Ami méltó befejezése lenne Xcor életének, tekintve, hogy e világi ténykedései a legjobb esetben is erőszakosak voltak, a legrosszabban pedig egyenesen romlottak.

Egy téli éjszakán kerekedett hatalmas hó- és szélvihar közepette egy nyirkos és mocskos barlang mélyén született, miközben az óhazában jeges szél söpört végig a tájon. A nő, aki a méhében hordta, sikítózva és vérezve hozta a világra a Fekete Tör Testvériség harcosának, Hharmnak fiát, akit a férfi követelt tőle.

Akit mindenáron akart.

De csak addig, amíg teljesen ki nem bújt.

És ekkor kezdődött az ő története..., amelynek végén itt találta magát.

Egy másik barlangban. Egy másik decemberi estén. És mint a születésekor, most is süvítve üdvözölte őt a szél, habár ezúttal inkább azt, hogy visszanyerte az eszméletét, nem pedig mert kilökték a világba, hogy önállóan éljen tovább.

Ugyanúgy, ahogy újszülöttként, most sem tudta irányítani a testét. Mozgásképtelen volt, ami akkor is igaz lett volna, ha nem szorították volna le acélláncok és -rudak

a mellkasát, a csípőjét és a combját. A durva környezetbe nem illő gépek sípoltak a feje mögött, figyelték a légzését, a pulzusát és a vérnyomását.

Az agyműködése lassan indult be a koponyája belsejében, mint az olajozatlan fogaskerekek, és amikor a gondolatok végül értelmes történetté összeálltak, visszaemlékezett azokra az eseményekre, amelyek során a Banditák Bandájának vezére lett, és az ellenség fogságába került: hátulról támadtak rá, valamivel fejbe ütötték, ő pedig elesett, vagy szélütést kapott, vagy valami hasonló történt, ami miatt kiterülve, lélegeztetőgépre kapcsolva fekszik most itt.

A testvérek nem létező könyörületességére bízva.

A fogság során egyszer-kétszer már magához tért, megfigyelte a foglyul ejtőit, és hogy pontosan hol is van ebben a földbe vájt folyosón, amelyet érthetetlen módon polcok szegélyeztek, rajtuk mindenféle urnákkal. A tudatos pillanatok sohasem tartottak sokáig – képtelen volt huzamosabb ideig kapcsolatban maradni a valósággal.

Ez azonban most más volt. Érezte, hogy megmozdult valami az agyában. Bármi sérült is meg benne, mostanra meggyógyult, így visszatérhet az életbe arról a ködös, élet-halál közötti tájról... és már ezen az oldalon marad.

– ...leginkább Tohr miatt aggódom.

Ezt a félmondatot egy férfi mondta, Xcor pedig úgy érezte, mint egy sor rezgést; a szavak értelme csak késve jutott el hozzá, és miközben értelmes egységgé álltak össze, a tekintetét a hang irányába fordította. Két alaposan felfegyverzett, fekete ruhás férfi ült neki háttal, ezért ismét behunyta a szemét; nem akarta, hogy észrevegyék, hogy valami megváltozott az állapotában. Ennek ellenére pontosan be tudta azonosítani a két alakot.

– Felesleges, nem lesz vele gond. – Halk, súrlódó hang hallatszott, azután dohányfüst töltötte meg a levegőt. – Ha pedig megbotlik, én ott leszek.

Az a mély hang, amely először megszólalt, szárazon hozzátette:

– Azért, hogy visszafogd a testvérünket... vagy azért, hogy segíts neki meggyilkolni ezt a húsdarabot?

A Vishous nevű testvér úgy nevetett, mint egy sorozatgyilkos.

– Micsoda rossz véleményed van rólam!

Csoda, hogy nem vagyunk jobb viszonyban, gondolta Xcor. Ezek a fickók ugyanolyan vérszomjasak, mint ő.

Habár ez a szövetség soha nem jöhetett volna létre. A testvériség és a banditák mindig is két ellentétes oldalon álltak Wrath uralkodása alatt. A határt az a golyó húzta meg, amelyet Xcor küldött a vámpírfaj törvényes uralkodójának nyakába.

A felségárulásért pedig fizetnie kell, amit hamarosan itt hajtanak végre.

A helyzet iróniája az volt, hogy időközben egy ellentétes erő bukkant fel az életében, és nagyon messze terelte az ambícióit a tróntól. Nem mintha a testvériség erről bármit is tudott volna... vagy egyáltalán törődtek volna vele. A háború iránti hajlamon kívül neki és a testvéreknek volt egy másik közös tulajdonságuk is: azt tartották, hogy a megbocsátás a gyengéknek való, a kíméletes vég szálnalmas, sajnálatra pedig csak a nők képesek, a harcosok soha.

Szóval még ha tudomásukra is jutna, hogy már nem táplál semmilyen ellenszenvet Wrath iránt, akkor sem mentenék fel a jogosan kiérdemelt büntetése alól. Ráadásul – tekintve, hogy mi minden történt akkor – nem neheztelt és nem haragudott amiatt, ami rá várt. A konfliktusok már csak ilyenek.

Valami azonban mégis elszomorította... valami, amit nem tudott volna megnevezni.

Az emlékezetéből felvillant egy kép, és elállt tőle a lélegzete. Egy magas, karcsú nő volt, az Őrző szent Kivá-

lasztottainak fehér ruhájában. Szőke haja a vállára omlott, és a csípőjén hullámozott a lágy szellőben. A szeme zöld volt, mint a jádekő, a mosolya pedig olyan ajándék, amiért nem tett semmit, hogy kiérdemelje.

A Layla nevű Kiválasztott mindent megváltoztatott számára. Az ő hatására Xcor a testvériséget már nem célpontnak vagy ellenségnek tekintette, hanem olyanoknak, akik számára szintén van hely a világban.

Az alatt a rövid másfél év alatt, amióta ismerte őt, nagyobb hatással volt fekete lelkére, mint bárki, akivel azelőtt találkozott. Hosszabb utat tett meg kevesebb idő alatt, mint amit valaha el tudott volna képzelni.

A *Pusztító*, Vishous társa ismét megszólalt:

– Igazság szerint én egyetértek azzal, hogy Tohr szanaszét tépje. Megszolgálta a jogot.

Vishous testvér száját egy káromkodás hagyta el.

– Ahogy mi mindannyian. Nehéz lesz garantálni, hogy marad is még belőle valami.

Nos, ez az igazi rejtély, gondolta Xcor lehunyt szemének sötétjében. Az egyetlen lehetséges menekvés ebből a végzetes forgatókönyvből csakis az lehetne, hogy feltárja újonnan megtalált szerelmét egy nő iránt, aki nem az övé, soha nem is volt az, és soha nem is lesz.

A Kiválasztott Laylát azonban semmiért és senkiért nem fogja feláldozni.

Még azért sem, hogy saját magát megmentse.

Tohr a testvériség hegyén sétált a fenyőerdőben, a csizmája ropogott a fagyos talajon, miközben hideg szél fújt az arcába. A nyomában – olyan közel, mint az árnyéka – érezte, hogy a veszteségei komor, gyászos sorban követik őt, mint valami valóságos lánc.

Az érzés, hogy a halottak követik, eszébe juttatta azt a sok paranormális tévéműsort, amikben megpróbálják be-

bizonyítani, hogy a szellemek tényleg léteznek. Micsoda egy rakás baromság. És mennyire jellemző ez az öntelt, szenzációhajász stílus arra az alantas fajra. Az emberek hatalmas felhajtást csinálnak feltételezett, ködös lényekből, akik a levegőben lebegve felmennek a lépcsőn, vagy amikor láthatatlan léptek recsegnek a régi házakban. Tohr emiatt is gyűlölte őket.

Mert mint mindig, most sem vették észre a lényeket.

A halottak baromi gyakran kísértették az embert, végighúzza hideg ujjukat a tarkón, hogy végül már azt se tudják, miért sikítanak: mert hiányoznak nekik, vagy mert azt akarják, hogy békén hagyják őket.

A nyomodban vannak éjszaka, követnek nappal, és amerre csak járnak, bánatot és szomorúságot hagynak maguk után.

Ők az első és az utolsó gondolatod, a szűrő, amit megpróbálsz félrelökni, a láthatatlan fal közted és mindenki más között.

Néha sokkal szorosabban tartoznak hozzád, mint azok az emberek az életedben, akiket valóban meg tudsz érinteni, és átölelni.

Szóval igen, senkinek sem kell egy idióta tévéműsor, hogy bebizonyítsa azt, amit már mindenki tud: annak ellenére, hogy Tohr megtalálta a szerelmet egy másik nő mellett, az első *fele*, Wellsie, valamint a meg nem született fiuk, akit a méhében hordott, amikor az Alantasok Társasága meggyilkolta őt, olyan közel voltak hozzá, mint a saját bőre.

Most pedig újabb haláleset történt a testvériség házában.

Csupán néhány hónappal azelőtt Trez szerelme, Selena tért meg az Árnyékba. Elhunyt egy betegségben, amire nem létezett gyógymód, nem lehetett enyhíteni, sem magyarázatot adni rá.

Tohr azóta nem aludt rendesen.

Szemügyre vette az örökzöld fákat maga körül, lehajolt, félretolt egy ágat az útból, azután átlépett egy kidőlt fatörzsön. Láthatatlanná válva is eljuthatott volna oda, ahová igyekezett, elméje azonban olyan vadul kattogott a koponyája börtönében, hogy nem hitte, hogy képes lenne megfelelő módon koncentrálni hozzá.

Selena halála rohadtul elindított nála valamit; habár ő csak harmadik fél volt a történetben, mégis, az eset olyan durván összerázta érzéseinek hógömbjét, hogy a hópelyhek még mindig kavarogtak, nem akartak lenyugodni.

Éppen lent volt a kiképzőközpontban, amikor Selena felment az Ányékba, ám a halál pillanata nem volt néma. Trez lelkéből hatalmas kiáltás tört fel, mintha egy sírkőből szakadt volna ki... amit Tohr nagyon is jól ismert. Mert ő maga is kiadta, amikor értesült a *fele* haláláról.

Szóval igen, a halott szerelme szállt át a Földről az Árnyékba...

Kirángatni magát abból a lefelé hömpölygő végtelen gondolatfolyamból legalább olyan nehéz volt, mint kihúzni egy kocsit a szakadékból. Hatalmas erőfeszítés árán araszolva haladás.

Folytatta útját az erdőben, átvágott a fák között az éjszakában, letaposta a földet csizmás lábával, a halottak szellemei pedig a háta mögött suttogtak.

A Kripta a Fekete Tör Testvériség *legszentebb szentélye* volt, egy rejtett helyen, ahol a beavatásokat végezték, titkos találkozókat tartottak, és ahol a meggyilkolt *alantasok* urnáit őrizték. Mélyen a föld gyomrában, egy természet vájta labirintusban terült el, és a hagyomány szerint senki olyan nem léphetett be oda, aki nem esett át a szertartáson, amelyen testvérré avatták.

A szabályt azonban át kellett hágni, legalábbis a Kripta négyszáz méternyi hosszú első folyosóján.

Amikor odaért a barlangrendszer alig észrevehető bejáratához, megállt, és érezte, hogy feltámad benne a harag.

Testvérré avatása óta most először nem látták itt szívesen.

Egy felségáruló miatt.

Xcor teste ott feküdt a kapu túloldalán, félúton a polcokkal körberakott folyosón egy vizsgálóágyon, az életjeleit gépek figyelték, és életben is azok tartották.

Amíg a bandita fel nem ébred, és végre ki nem hallgathatják, Tohr nem léphet be.

A testvérek joggal nem bíztak benne.

Behunyta a szemét, és újra maga előtt látta, ahogy a királyt nyakon lövik, újra átélte a pillanatot, amikor Wrath élete vörös vérével együtt távozott belőle, visszaemlékezett arra, amikor neki kellett megmentenie az utolsó tiszta vérű vámpírt a földön azzal, hogy nyílást vágott a nyakának elejére, és egy csövet dugott le a nyelőcsővé, amelyet a Camelback víztáskájából szakított ki.

Xcor adta ki a parancsot a merényletre. Ő mondta az egyik harcosának, hogy lőjön rá a királyra, ő tervelte ki *az elittel* együtt, hogy megdöntsék a jogos uralkodó hatalmát... de kudarcot vallottak a gazemberek. Wrath csodával határos módon túlélte a merényletet, és a faj történelmében az első demokratikus választáson őt nevezték ki minden vámpír vezetőjének. A közös egyetértés emelte a trónra, nem csupán a származása.

Szóval elmehetsz a picsába, te szemétláda!

Tohr ökölbe szorította mindkét kezét, ügyet sem vetett bőrkesztyűje recsegésére, ahogy arra sem, mennyire megfeszült az anyag a kézfején. Csak azt a mindennél erősebb gyűlöletet érezte, amely valósággal felemésztette.

A sors úgy látta jónak, hogy három szerettét is elvegye: elrabolta tőle a *felét* és az utódját, azután Trez szerelmét is. Azt mondják, egyensúlynak kell lennie az univerzumban? Hát jó. Ő is egyensúlyra törekszik, amit

csak úgy tud megvalósítani, ha idejön, és kitekeri Xcor nyakát, azután kitepi a nyavalyás meleg szívét a bordái közül.

Elérkezett az idő, hogy likvidáljon a világból egy gonosz erőt, és erre ő a legalkalmasabb.

De most már eleget várt. Bármennyire is tisztelte a testvéreit, elege volt abból, hogy vissza kell fognia magát. A mai nap szomorú évforduló volt számára, amit egy különleges ajándékkal ünnepel meg.

Kezdődhet a buli!